

Farul Cres

cm. On. Palatul Cultural
LOCO

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 41

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
14 Oct. 1939

CONGRESUL ALIANȚEI BAPTISTE MONDIALE

Luni. — Raportul lui Dr. Rushbrooke

de I. Cocul

Programul a prevăzut ca Luni dimineața și în toate diminețile de aici înainte, sesiunile congresului să se țină în auditoriul orașului, care are vreo 7000 de scaune. De aceea am venit cu toții aici. Dar îndată s'a făcut o mare imbulzeală, căci sala s'a umplut și peste 6000 de oameni n'au putut intra, căci n'au avut loc. A trebuit să se ia îndată hotărârea, ca de aci înainte să se țină toate sesiunile numai în stadion.

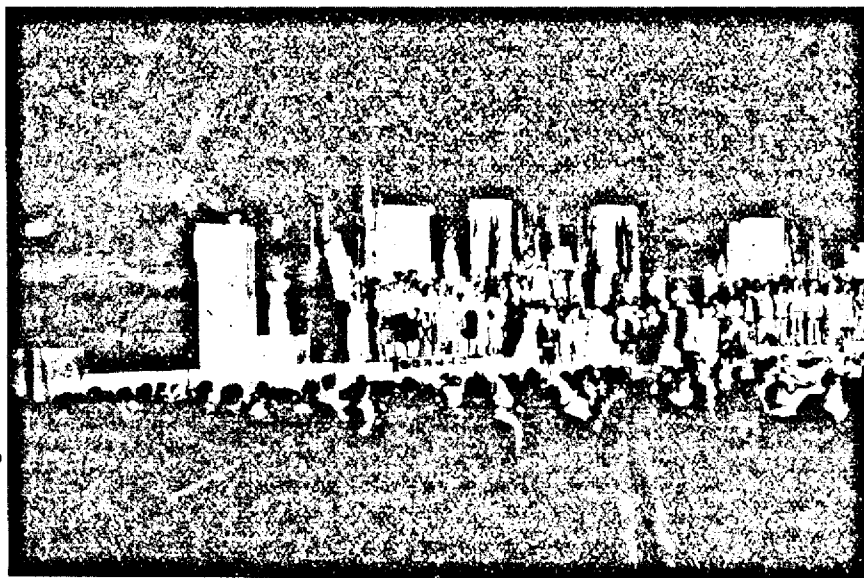
Dr. J. H. Rushbrooke a prezentat raportul oficial al Alianței Baptiste Mondiale într-o cuvântare strălucită. Dânsul a trecut în revistă evenimentele însemnate din ultimii cinci ani. Păcatul în viața popoarelor și în viața internațională a luat un nou avânt. Oare nu trebuie să ne apropiem de Dumnezeu azi cu umilință și cu pocăință că nu ne-am făcut datoria așa cum trebuia?

Libertatea religioasă e în pericol în foarte multe state. În Asia, imperialismul japonez împiedică tot mai mult vestirea Evangheliei. Trebuie să luptăm pentru libertatea religioasă nu numai pentru noi, ci pentru toată lumea. Orice om de pe pământ are dreptul sfânt de a se închina lui Dumnezeu după cum îl îndeamnă conștiința sa și noi trebuie să luptăm ca acest drept să nu fie răpit de nimeni.

Dr. Rushbrooke a amintit pe fruntașii vieții baptiste interna-

ționale, care au trecut la Domnul.

Dânsul a încheiat mulțumind tuturor celor ce l-au sprijinit timp de douăzeci de ani, cât a stat în fruntea baptiștilor, ca secretar general al Alianței.

O parte dintre acei ce au luat parte la piesa „Istoria baptistă”

Evanghelizarea

După raportul lui Dr. Rushbrooke, din care am amintit mai sus numai o foarte mică parte, au urmat mai mulți vorbitori care au arătat datoria noastră de a da lumii Evanghelia.

Dr. Ch. W. Koller, directorul Seminarului Baptist din Chicago, a vorbit despre „Evanghelizarea ca datoria supremă a bisericii creștine”. El a arătat că Hristos a pus evanghelizarea lumii în fruntea tuturor datoriilor creștine. Noi trebuie să aducem suflete la Hristos sau să pierim. Domnul ne-a poruncit să facem ucenici, să-i botezăm și apoi să-i învățăm. Câteodată noi facem lucrurile în-

tors: botezăm și învățăm pe oameni care încă n'au primit pe Hristos și n'au devenit ucenicii Lui. Ar fi vremea să învățăm că omul trupesc nu primește lucrurile lui Dumnezeu, că ele îi par nebunie și nu le poate înțelege, căci ele trebuie pricepute duhovnicește.

A urmat H. Cook, un predicator, din Anglia, care a vorbit despre „Evanghelizarea personală”. El a arătat că fiecare credincios trebuie să fie un aducător de suflete la Hristos. „Aceasta este cea mai simplă formă de evanghelizare. Ea n'are nevoie de organizație sau de predicator special. Tot ceea ce trebuie e un suflet plin de dorul de a împărtși și altuia puterea mântuitoare a lui Hristos, care a lu-

crat în viața Sa. Oricine poate face acest lucru, oricare ar fi talentele și oportunitățile sale. Acest fel de evanghelizare e plin de roade. Ea înmulțește foarte mult numărul evangheliștilor. Acest fel de evanghelizare cere o predare deplină lui Hristos din partea celui ce vrea s'o facă. Dacă ne-am da seama cât de mult înseamnă Hristos pentru sufletele noastre și cât de mult dorește El să mântuiască pe cei din jurul nostru, dacă le-am arăta altora cât de mare și de arzătoare e dragostea Lui față de ei, am fi cu mult mai zeloși în această lucrare. Numai când focul dra-
(Urmare în pag. IV-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 41 Sâmbătă 14 Oct. 1939

Apare în fiecare sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

La strănătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

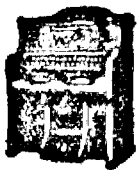
Cărier N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Se apropie timpul nouilor abonări. Domnul a fost cu noi până acum și credem că El ne va sprijini și pe viitor ca să ducem mai departe lucrul Său sfânt și pe această cale. A Lui să fie lauda și mulțumita. El ne va da și pe mai departe putere, înțelepciune și har în propășirea lucrului Său. Rugați-vă pentru acest lucru măreț și porniți la lucru. Scopul nostru să fie Farul în fiecare familie credincioasă și în fiecare mână necredincioasă. Cuvântul vestit de el va stămpăra setea oricărei inimi însetate de adevăr. Să luptăm pentru sporirea abonamentelor.

Specialiștii spun că aproape nu trece o zi fără să nu fie semnalat un cutremur de pământ cât de slab. Peste 30 mii de cutremure sunt înregistrate în fiecare an. Iar cutremure mai mari vin la 6—7 zile. Totuși cutremure distrugătoare producătoare pe pagube mari se semnalează numai de 2—3 ori pe an. Geologii au încercat mereu să poată afla sau prezice cutremurele dar până acum încercările lor au rămas fără rezultat.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

TABLOUL DRAGOSTEI DIVINE

Predică de Alexa Pepovici

Ioan 3:16.

În chipa când un păcătos ajunge conștient de păcatele lui și de starea sa sumbră, el devine un desnădăjduit, un om fără speranță, și pentru el începe chinul adului. Pentru el totul e pierdut, năucit și fără ajutor, întocmai ca un om bolnav care a descoperit că boala sa e fără leac. Conștiința păcatului naște cea mai grozavă întristare și chin.

Pentru astfel de stări sufletești, pe astfel de răni, cel mai bun leac și alinare e dragostea divină. În desnădejdea pierzării, cuvintele textului au atâta putere, atâta dulceață și căldură cât nu se poate spune. Aceasta pentru că în ele e însăși tabloul dragostei divine. În text e descrierea cea mai clară a iubirii, e tot ce putem spune noi despre ea.

Textul arată atât de clar:

Obiectul iubirii: Lumea

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” sunt cuvintele simple, dar care ascund în ele comoara cea mai prețioasă pentru noi. Ele înseamnă o iubire strădană. Cuvintele „...a iubit” arată o dragoste adâncită în vremurile apuse. Și ele sunt astfel și chezașa viitorului. Apoi, în cuvântul „lumea” nu se înțelege altceva, decât oamenii, indiferent de rasă, sex, clasă socială sau vârstă.

Dumnezeu iubește omul, pentru că e chipul și asemănarea Sa. În întreg universul, nu se găsește o creatură care să se apropie, să găsească mai mult loc în inima Tatălui, ca Fiul Său. Ce bucurie! Dar și înjosire! Noi, chipul lui Dumnezeu, tăvăliți în noroi de păcatul beției! Apoi câte alte păcate au mai pus stăpânire pe noi! Minciuna, ura, vorbirea de rău, invidia, cearta, crima, destrăbălarea, etc., recrutează atâtea creaturi scumpe, făcându-le rușinea numelui de om. Și totuși, El ne-a iubit și încă ne iubește.

Dumnezeu ne iubește pentru scopul pentru care ne-a creat. Fără îndoială că noi am fost creați să stăpânim pământul, să reprezentăm în ființa noastră cerul pe pământ, să fim bucuria Tatălui nostru. Dar ce deosebire! Din stăpâni am devenit robi, muncind din zori și până noaptea, ca apoi pământul să-și dea o roadă de multe ori neîndestulătoare. Unde mai e chipul lui Dumnezeu în ființa omenească? Suntem bucuria sau părerea de rău a Tatălui? Scop minunat, dar noi nemernici.

Dumnezeu ne iubește pentru speranța ce o are în noi. Ce e cerul, fericirea veșnică, cununa vieții, haina albă, numele nou, etc? Nu sunt ele cea mai grăitoare dovadă că Dumnezeu are încă speranțe în noi, și încă speranțe mari? Omul are în el toate cele de trebuință pentru a fi

la înălțimea scopului său. Numai păcatul l-a coborât în starea rușinoasă. Odată însă salvat, a arătat că poate fi, iar speranța divină nu e în zadar. Sufletul meu, Dumnezeu are mari speranțe în tine! Vor fi zadarnice?!

Deasemeni textul mai arată:

Dovada dragostei: Jertfa

„...a dat pe singurul Lui Fiul...” continuă Evanghelia. În adevăr, nu se poate vorbi de iubire fără jertfă. O dragoste care nu e amestecată cu jertfă, nu e dragoste. Cea mai bună dovadă a dragostei e jertfa. A iubit Dumnezeu pe om? Da, Golgota e martoră, crucea vorbește.

Jertfa lui Isus e jertfa supremă. A fost jertfit nu un animal, nu un rob, ci Fiul, singurul Fiul. O jertfă mai mare nu se putea. E de ajuns puțină gândire ca să ne dăm seama de mărimea jertfei lui Isus. După cum pentru încercarea credinței, i s'a cerut lui Avraam jertfa copilului său Isaac, ceea ce însemna culmea, tot așa jertfa lui Isus se ridică deasupra tuturor sacrificiilor de pe altar.

Apoi mai e jertfă costisitoare. Jertfa de pe Calvar e, și va rămâne cea mai tragică dramă în istorie. Strigătul „De ce M'ai părăsit?” rămâne pentru veșnicie măsura dragostei de oameni. Care părinte n'ar fi căzut frânt în planul său, la un astfel de strigăt? Care tată ar mai fi putut rezista, privind-și fiul în ghiarele celor mai grozave chinuri? Iar dacă un om nu ar fi fost în stare de a îndura atât, cu cât mai mult le-a simțit Divinul? Și totuși, pentru noi a dat prețul cel mai mare. Dragostea a învins. Când natura, soarele, luna, stelele și pământul sunt frânate de chinul morții lui Isus, El, Tatăl încă jertfește pentru că iubește omul, cât mintea noastră nu pricepe. Isus suferă pe cruce, iar Tatăl suferă în cer, privind-și singurul Fiul pe cruce. E jertfa cea mai scumpă.

Și, în sfârșit e jertfa cea din urmă. Cuvintele „să nu piară, ci să aibă viață veșnică”, sunt o dovadă în plus că, jertfa lui Isus e cea din urmă. Ea e jertfa însăși a Divinității, și ce altă jertfă să mai poată fi? Mai aștepti pe altul să-ți vorbească, sau să-ți pregătească drumul mântuirii? Aștepti glas din cer, sau pe cineva din locuința morților? Zadarnic. Isus e ultimul. El e cea din urmă, cea mai mare și cea bună jertfă pentru noi.

Pe urmă textul nostru descoperă:

Roadă dragostei: Mântuirea

„...să nu piară, ci să aibă viață veșnică, încheie Ioan. Scăparea din păcat a milioaneilor de oameni a fost și e roadă a iubirii. Iubirea a dus la jertfă, iar jertfa la mântuire. De aceea avem

(Continuare în pag. 7-a)

PĂSTORUL CEL BUN

Predică rostită la Radio Gary, America, la 28 Maiu, 1939.

de L. L. Sezonov.

Mulțumesc fratelui A. S. Luca-
ciu, predicatorul Bisericii Româ-
ne din Gary, Indiana, pentru pri-
lejul fericit pe care mi l-a dat de
a rosti o predică la Radio.

Radio, ca orice altă invenție mo-
dernă, poate fi întrebuințat și la bi-
ne și la rău. Până în prezent, în de-
cebi negustorii, cărciumarii, poli-
ticienii și dictatorii, etc., au înțe-
les puterea și influența Radio-u-
lui și de aceea l-au folosit cu ma-
re succes în folosul intereselor
personale. Deabia, în ultima vre-
me predicatorii lui Hristos și
preoții altarelor și-au dat seama
de puterea Radio-ului în propa-
ganda religioasă și predicarea
Evangheliei. Mulțumită aparatu-
lui de Radio, astăzi, într-o sin-
gură Duminecă, mult mai mulți
oameni aud Evanghelia, decât în
zece ani în trecut. Fericiți sunt a-
cei dintre predicatorii, coriști și
creștini care, cu munca și banul
lor, sprijinesc programul religios
la Radio. Dacă osteneala și jertfa
făcută pentru a da de băut nu-
mai un pahar de apă rece, spune
Domnul Isus Hristos, nu-și va
pierde răsplata, cu cât mai mult
osteneala și munca făcută pentru
programul de Radio care adapă și
răcorește mii și chiar zeci de mii
de ascultători.

Dar să meditam asupra cuvîn-
telor din Evanghelia lui Ioan, ca-
pitoul 10 și versetul 10: „**Eu sunt
Păstorul cel bun**”. Într-o lume pli-
nă de tot felul de păstori și con-
ducători politici, sociali și reli-
gioși, Domnul Isus Hristos susține
și afirmă cu tărie că, între toți
păstorii lumii, El este singurul
Păstor sau conducător adevărat.
Ce cuvinte îndrăznețe în gura
tâmplarului din Nazaret! Ce pre-
tenție formidabilă din partea în-
vătătorului Isus! „**Eu sunt Păsto-
rul cel bun**”, nu poate fi decât
o pretentie exagerată sau un ade-
văr dumnezeesc. Noi știm însă, că
Domnul Isus Hristos niciodată
nu a exagerat nimic față de per-
soana Lui. El niciodată n'a spus
despre Sine mai mult decât tre-
buie. Isus a fost totdeauna foarte
umil în vorbă, fantă și duh.
De aceea cuvintele „**Eu sunt pă-
storul cel bun**” descoperă un ade-
văr profund dumnezeesc.

Păstori cei răi

Întâi, „**Eu sunt Păstorul cel**

Bun”, înseamnă că în lume sunt
și păstori răi. Îndeosebi lumea
de astăzi e plină de păstori răi.
Pe acești păstori răi îi veți găsi
ușor în politică, școală și biserică.
Priviți în jurul vostru și îi veți
vedea și auzi la fiecare pas. Despre
acești păstori răi veți auzi vor-
bindu-vă la ureche; veți citi de-
spre ei în cărți și reviste. Păca-
tul, sub orice formă și nume, e un
păstor rău. Păcatul e depărtarea
de Cuvântul lui Dumnezeu și ne-
credința noastră față de Isus Hri-
stos, Fiul lui Dumnezeu. Din a-
ceastă pricină oamenii sunt egoi-
ști, mândri, iubitori de sine, dis-
prețuitori de alții, geloși, stricați,
etc. Păcatul e un păstor rău, pen-

A. S. Lucaciu, predicatorul bisericii române
baptiste din Gary, Ind. America

tru oricine se lasă păstorit de el,
mai curând, ori mai târziu, se va
vedea că a fost păstorit pe drumul,
care coboară drept în iad, locul și
starea unde oamenii vor avea
parte de toată mânia dreptății lui
Dumnezeu.

Necredința e un alt păstor rău.
Și când zic **necredința**, nu mă
gândesc așa de mult la necredin-
ța păgânilor, ateștilor și comu-
niștilor, ci mai degrabă la **necre-
dința creștinilor**. Nu vă mirați că
vă vorbesc de necredința crești-
nilor. Necredința așa zișilor cre-
știni se vede foarte clar în faptele
lor de toate zilele. Creștinii nece-
redincioși pot fi oameni ca D-voa-
stre, care mă ascultați în clipa a-
ceasta la Radio. Chiar mă tem că
între ascultătorii mei se găsesc și

creștini necredincioși. Oare nu
sunt necredincioși, acei dintre noi
care nu mai citesc Biblia, pentru-
că nu mai cred că e Cuvântul lui
Dumnezeu? Oare nu sunt nece-
redincioși acei dintre noi care nu se
mai roagă, pentrucă nu mai cred
în puterea rugăciunii? Oare nu
sunt necredincioși acei dintre noi
care nu mai merg la biserică să se
îchine, pentrucă nu mai iubesc
pe Hristos, Capul bisericii? Oare
nu sunt necredincioși acei dintre
noi care refuză să-și încredințeze
mântuirea lor lui Isus Hristos și
jertfei Lui, pentrucă nu cred în
eficacitatea puterii crucii Lui?
Oare nu sunt necredincioși acei
dintre noi care amână pocăința,
de azi pe mâine, pentrucă nu cred
că Dumnezeu va pedepsi pe oa-
meni pentru păcatele lor?

Necredința de orice natură și
la oricine este un păstor foarte
rău, pentrucă Biblia spune că
„necredincioșii... au partea lor
în iazul cu foc și pucioasă, adică
în iad”. Apocalips 21:8.

Isus ne rezolvă problemele

Al doilea, „**Eu sunt Păstorul cel
bun**” înseamnă că Isus Hristos
este singurul Păstor bun și Con-
ducător adevărat. Toți ceilalți pă-
stori, spune Isus, sunt „hoți și
tâlhari”, adică ei fură, și distrug
toate bunurile morale și spiritua-
le ale omului. Hristos este Păsto-
rul cel Bun pentru că numai El
păstorește cu adevărat sufletul
omului. Hristos susține viața
noastră morală, spirituală și re-
ligioasă. Prin El, putem să pă-
străm chipul și asemănarea no-
astră cu Dumnezeu. El este Păstor
bun, pentrucă Hristos se pricepe
la toate problemele reale ale vie-
ții noastre, fie aici pe pământ sau
dincolo de mormânt.

Poate e vreo mamă care nu
știe cum să rezolve problema
creșterii copiilor. Ea să nu uite
să cheme pe Isus, care este Invă-
țătorul cel mare; poate e vreun
tânăr sau tânără care nu știe
cum să rezolve problema căsăto-
riei; să nu uite să cheme pe Isus,
care este Prietenul cel bun al ti-
nerilor; poate e vreun tată care
nu știe cum să rezolve problema
existenței — să nu uite să cheme
pe Isus care a muncit cu mâinile
Lui și care ne-a învățat să ne ru-
(Continuare în pag. 7-a)

MISIUNEA ÎN COREEA

Coreea, o peninsulă legată de Manciuria, făcea parte din China până la anul 1895. Are o populație de 19 milioane și face parte din anul 1905 din imperiul japonez.

Cultura și religia din Coreea este cea din China, adică Confucianismul. Dela 1905 încoace, Japonia face eforturi mari ca cei din Coreea să adopte religia și cultura japonezilor. Coreea a fost închisă pentru misiune trei secole. Abia în 1884 a pătruns acolo un medic misionar, care a vindecat un mare funcționar ce fusese rănit în cursul unei răzvrățiri. Alți medici misionari au primit dreptul de a lucra în Coreea. În acel timp a început să bătute în Coreea acea cumplită boală din China, holera. Medicii-misionari au dus o luptă nobilă contra acestei boli. Regele și regina au fost așa impresionați de jertfa și iubirea depusă de acești creștini pentru poporul coreean, că au vrut chiar să proclame religia creștină, religie de stat. Primul ambasador al Statelor-Unite în Coreea era un creștin devotat. El a contribuit mult la propășirea lucrului misionar din Coreea.

Un grup de oameni, care au jucat un rol important creștin în biserică din Coreea, au cunoscut adevărul pe când erau în închisoare ca deținuți politici. Misionarii au vizitat închisoarea și când acești oameni învățați și cu influență au ieșit din închisoare, ei și-au închinat viața, energia și influența cauzei Domnului. Ei au ajutat mult la progresarea lucrului.

Mulțumită temeliei bune, puse pentru misiunea în Coreea, a avut loc o mare trezire spirituală. Până acum se numără 5000 biserici și grupuri de credincioși, răspândiți în toate provinciile. Bisericile acestea au până la 150.000 membri. Misionarul Dr. Nevins a lucrat intens și devotat împreună cu alți misionari, la această trezire. Ei stăruiau ca toți să câștige suflete pentru Hristos. De multe ori, ca condiție pentru a putea primi botezul, cei întorși trebuia să fi adus cel puțin un suflet la Domnul. Deoarece fiecare credincios a înțeles că e dator lui să lucreze pentru Domnul, astăzi sunt puțini păstori ordinați în Coreea. Numărul lor este

cam de 700. Alt lucru care a contribuit mult la trezirea amintită a fost adoptarea citirii sistematice a Bibliei, zilnic. Ei nu numai citeau Biblia, ci o și studiau după schițele întocmite de frații lucrători. S'au ținut și multe cursuri biblice. Numărul lor pe an era cam 2500 cursuri, cu 200.000 membri. Acestea aparte de Școala Duminicală, care numără 350.000 vizitatori. Un lucru care a contribuit mult la această trezire și la aceste rezultate frumoase este, că membrii au învățat chiar dela început să fie darnici, au avut

spiritul darniciei. Ei nu așteaptă ajutoare dela străini, ci pot conduce singuri lucrul lor. Trebuie să ne rugăm în timpul acesta pentru frații noștri din Coreea. Ei au legături sfinte cu China și simpatizează pe frații lor chinezi. Fiind însă sub stăpânirea japoneză, ei sunt siliți să lupte alături de armatele japoneze. Mai ales lucrul tineretului suferă din această pricină. Acest lucru era bine organizat, având 1500 de societăți și 40.000 participanți. Să le ajute Dumnezeu să fie credincioși până la sfârșit!

CONGRESUL ALIANȚEI BAPTISTE MONDIALE

(Urmare din pag. I-a)

gostei lui Isus va arde în inimile noastre, numai atunci putem face acest lucru, dar când avem acest foc, atunci el ne va pune la lucru".

Profesorul R. Harlan din Virginia a urmat cu o vorbire despre legătura între Evanghelizare și Educație.

Intrunirea de dimineată s'a încheiat având toți inimile înălțate spre Dumnezeu și spre chemarea Lui sfântă de a da unei lumi pierdute Evanghelia.

Trei conferințe deodată

După masă congresul s'a împărțit în trei săli din oraș, unde s'au ținut trei conferințe.

Dr W. O. Carver a prezidat o conferință cu privire la **istoria baptistă**, care s'a ținut într-o biserică a baptiștilor negri.

În prima Biserică Baptistă din Atlanta s'a ținut conferința tuturor misionarilor în străinătate. A fost una din cele mai frumoase privești să vezi misionari din China și India, din Brazilia și Argentina, din Africa și Europa, etc. pășind unul după altul în fruntea mulțimii pentru a ține o vorbire de trei minute. Acești pionieri ai Evangheliei în țările păgâne ne-au spus în câteve cuvinte, fiecare, despre suferințele, succesele și fericirea lor în lucrul Mântuitorului.

Tineretul a avut o sedință frumoasă în auditoriul orașului. Presedintele sedinței a fost Dr. T. G. Dunning. Sedința s'a deschis cu rugăciune de către Mok King din China. Atunci Dr. Frank

Leavel a prezentat mai multe chestiuni pentru a fi hotărâte. Între altele a fost problema unde să se țină congresul mondial al tineretului baptist în 1942. S'au prezentat mai multe invitații între care și a tineretului baptist din România. S'a hotărât cu unanimitate ca viitorul congres al tineretului să se țină în București, România, în 1942.

Cea mai înflăcărată vorbire a fost a lui Dr. L. W. Smith, care a vizitat țara noastră la congresul regional în 1937. El a spus între altele: „Poate fi tineretul blamat dacă oamenii se închină, trei pătrimi din ei, la stelele de cinematograf, — la acei idoli care s'au căsătorit și au divorțat nu numai odată și de două ori, ci și de cinci ori și trăesc în cel mai mare desfrâu? O întoarcere la Dumnezeu dela acești idoli ai adulterului ne trebuie azi”.

Cea mai mare întrunire

Luni seara au fost în stadion peste 60.000 de oameni. Mii de oameni s'au întors acasă, căci n'au putut intra. S'a predat o piesă cu istoria baptistă la care au luat parte peste 300 de persoane. Primul botez baptist, lupta pentru libertatea religioasă în Anglia, I. Ioan Bunyan, în închisoare, Roger Williams fugind între indieni ca să găsească libertate religioasă. Adoniram Judson și William Carey plecând cu Evanghelia, între păgâni, etc., etc., toți au trecut prin fața noastră în una din cele mai strălucite piese. Corul de negri a împodobit piesa.

Binecuvântând copiii mici

După Dr. Dodd, din „Vieța de rugăciune a lui Isus”

Tr. de D. Pasca

Nu numai că mințile și trupurile copiilor sunt în pericol, dar mai sunt multe gropi deschise înaintea vieții lor spirituale. Cea mai mare parte din literatura și desfătările zilei, nu numai asupra trupului au efect stricător. Ele slăbesc simțurile spirituale și cele mai frumoase calități ale sufletului.

Morala localurilor publice e cea mai mizerabilă. Oricine, care are puțin simț moral, poate observa aceasta. Afișele publice ale cinematografelor, cu culori atrăgătoare, cu filme senzaționale, pline de ucideri, sinucideri, tâlhării, divorțuri, dansuri, chefuri, destrăbălări, înșelăciuni, călcări de lege.

Când mintea tineretului este alimentată continuu din aceste lucrări, care va fi secerișul? Înmultirea ucigașilor, a sinuciderilor, creșterea divorțurilor, talazurile crimelor.

Nimic nu le poate sta în cale acestor dușmani ai copilăriei, numai rugăciunea stăruitoare și credincioasă. Să nu ne mirăm pentru ce au adus mamele și tații copiii la Isus ca să fie binecuvântați. Tot de ceea ce au mai mare nevoie copiii, este rugăciunea.

Rugăciunea către Isus pentru cei mici, va mai aduce ajutor și pentru cei lipsiți și pentru cei orfani. Singur Spiritul lui Hristos e acela care ridică copilul, îi păstrează viața, îi valorifică viitorul și se îngrijește de lipsurile lui. Unde rugăciunea către Isus n'a fost niciodată auzită, acolo nașterea fetelor este un musafir nepoftit și lipsa de copii este înmulțită. Rugăciunea către Isus pentru copii pune compătimire în inimile noastre pentru ei și zidește orfeline pentru aceia care au nevoie de ele.

Rugăciunile serioase pentru copil, în timp ce el e mic, o învățătură stăruitoare și o creștere îngrijită vor înlătura multe dureri de mai târziu.

E un moment nespus de important în viața casnică, când sosește un copil nou născut, mai ales când acesta e primul. Atunci e un timp potrivit să chemi păstorul și să ții o oră de rugăciune binecuvântată. Iar dacă ora de rugăciune la nașterea unui copil

nu era un prilej de laudă lui Dumnezeu până acum, atunci ea trebuie să fie de acum înainte un prilej de a zidi altarul familiar.

Cu mult mai mult se poate face în biserici, în special la zilele de naștere ale copiilor sau la alte sărbători ale Școalei Duminecale. Dacă astfel de serbări sunt pregătite dinainte, atunci rugăciunile speciale pentru copii, în acele zile, pentru tații și pentru mamele copiilor, vor rămâne în cursul vieții lor ca o binecuvântare fără de sfârșit.

Doamne, învață-ne pe noi să ne rugăm așa cum Te rugai Tu pentru copiii cei mici!

O, Tu, Tată puternic al celor slabi, pune-ți mâna Ta blândă peste copiii de pe pământ și binecuvintează-i pe ei. Binecuvintează pe copiii noștri care sunt viața vieții noastre, care au devenit inima inimii noastre. Binecuvintează pe fiecare copil mic care a stat pe genunchii noștri și ne-a împropătat cu surâsul lui și cu plinătatea încrederii sale. Fii bun cu toți copiii care strigă înzadar după dragostea umană, după flori, apă, hrană și după bunurile naturii. Binecuvintează cu o întreită binecuvântare acele vieți tinere, ale căror umeri slab sunt puși în jugul muncii și a căror creștere veselă, copilărească, senină, a fost împiedecată pentru totdeauna. Nu lăsa ca trupurile lor să se distrugă complect și ca inimile lor să se obișnuiască cu nebuliile și viciile unui suflet gol. Noi, cu toții am merita piatra de moară la gât pentru scandalizarea acestor mici. Dă întreprinzătorilor mari inimi tari ca să refuze să se îmbogățească cu exploatarea acestor mici și dă această putere tuturor cetățenilor și funcționarilor țării, care permit în ziua de azi această nedreptate. Ajută-ne ca să putem aduce la îndeplinire dorința, ca fiecare copil al națiunii noastre să fie un copil al nostru și un membru al familiei noastre mari, prin sfântul Copil ce s'a născut din Maria, prin amintirile bucuriilor și întristărilor din copilăria noastră, prin posibilitățile sfinte care dormitează în fiecare copil. Te rugăm să ne mântuiești de osânda uciderii dulcetii și duioșiei din viețile tinere, prin săgețile câștigurilor noastre. (Rous-

senhenbüsch.)

Rugăciunea pentru copii nu-și va înceta binecuvântarea mult timp după moartea celui ce a făcut-o. Multe mame au murit cu inimile frânte din cauza că n'au primit răspuns la rugăciunile pe care le-au ridicat pentru fiii lor pierduți sau pentru fiicele ușurate. Dar poate că la mormântul lor sau mulți ani după aceea, păcatosul se întoarce la Dumnezeu acasă, și astfel rugăciunile părinților au fost ascultate.

Noi avem mulți bătrâni care trăiesc încă și care poartă mărturia că ei sunt încă aceia care au fost binecuvântați de rugăciunile ridicate pentru ei în copilărie.

Multe vieți au fost trimise pe marele câmp al misiunii creștine, prin rugăciunile părinților. John C. Paton spune că rugăciunile tatălui său au fost acelea care l-au trimis pe el la Hebrides. Afară, la un colț al casei, când el era copil, a auzit pe tatăl său rugându-se serios pentru câmpurile misionare.

Azi sunt un număr mare de oameni, puternici în vorbire la catedre și amvoane și pe câmpul de misiune, din pricina unei mame consacrate în rugăciune, pentru un copil predicator. Dacă undeva este mare lipsă de predicatori, aceasta e pentru că părinții și învățătorii nu se roagă pentru ei. Călea pe care-i putem dobândi este prescripția în Scriptură: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la seceriș”. Și atunci când copiii vor auzi destul de des această rugăciune, ei vor spune: „Aici sunt eu, Doamne, trimete-mă”.

Nu este nimic mai prețios pentru un copil, decât rugăciunea pentru el. Nu e de mirare că Isus a pus deoparte orice lucrare și Și-a pus mâinile peste copii și i-a binecuvântat.

In Palestina oficiul colonial englez a declarat că s'au luat măsuri pentru adunarea forțelor armate în această țară pentru apărarea ei în cazul unui atac din afară.

D-l Chamberlain, primul ministru al Angliei va răspunde discursului cancelarului Hitler la începutul săptămânii viitoare.

Din lumea largă

In săptămâna trecută D-l Hitler a ținut o cuvântare la Radio. După cât se pare, acest discurs se împarte în două părți. În prima parte, cancelarul descrie războiul dus în ocuparea Poloniei. Iar în partea a doua propuneri de pace în primul rând Angliei și Franței.

Impresia acestui discurs al D-lui Hitler n'a fost la fel în toate statele. Anglia și Franța spun că nimic nou n'au găsit în acest discurs, iar cererea de pace e așa de slab menționată, că guvernul englez va fi nevoit să intervină pe lângă guvernul german pentru cererea unor lămuriri.

Statele Unite au aceeași părere ca Franța și Anglia în ce privește discursul cancelarului Hitler.

D-l Hitler mai spune că din fosta Polonie, Germania și Rusia vor face un stat nou care îi va despărți. Iar cu această Germania și-a terminat pretențiile ei în Răsăritul Europei. Iar în ce privește pretențiile ei în apus, Germania cere să i se înapoieze coloniile luate, fără războiul, pe cale diplomatică. Dacă acestea se vor făgădui, D-l Hitler este gata să garanteze o pace durabilă.

Cu drept cuvânt

iarna a fost numită vara sufletului. Acum vin timpurile mohoșite și reci când lucrul pe afară se împuținează și agricultorul se trage în casa caldă. Aici i se prezintă ocazia să-și cultive mintea și sufletul, citind cărțile instructive și edificatoare pe care le găsește la depozitul nostru de literatură:

Biblia cu 100, 140, 170, 300 lei.

Testamente cu 20, 30 și 40 lei.

Cântările Sionului cu 60, 70 lei.

Dela 10 buc. în sus, dăm rabat de 10%.

Sunetele Evangheliei cu 25 lei.

Geografia biblică cu 50 lei.

Futerea misiunii, Vieța de familie în Biblie, Doctrinile biblice, Credința și misiunea baptistă, Vieța Mariei Slessor, Femeia în slujba regească, Femeile Noului Testament, Tristul păstor, Celălalt tâmplar, dela 10 buc. în sus primesc 30% rabat.

Mai avem: **Vieța lui Spurgeon, Vieța lui dr. Livingstone**. Dela 10 bucăți în sus dăm rabat de 40%.

DEPOZITUL DE LITERATURĂ
ARAD, str. Fabricii No. 20.

Anglia spune că o propunere oficială germană de pace va fi foarte bine și amănunțit examinată și hotărârea ce va fi luată cu multă băgare de seamă, va însemna că altă scăpare n'a mai existat pentru rezolvarea acestei probleme.

In același timp, Rusia cere unele rectificări statelor baltice, în deosebi Estoniei, adică ocuparea câtorva ținuturi din pământul ei. Iar Lituaniei îi cere trecerea liberă prin pământul ei, în caz dacă Rusia ar fi amenințată de vreo putere mare.

Luptele în apus continuă. Mereu vin știri despre torpilarea vaselor, bombardarea avioanelor și doborârea lor. Orașele mari au fost golite de femei și copii și s'au luat toate măsurile de apărare în caz de bombardament.

Anglia a dat o ordonanță prin care se interzice exportul nichelului în orice țară străină, afară de Franța.

Ministerul de război al Statelor Unite anunță că armata ei va fi sporită până la 280 mii de soldați. Modificarea legii neutralității e viu atacată și apărata de senatori, unii fiind contra, iar alții pentru ieșirea din neutralitate.

CE ESTE RELIGIA?

Doi oameni mergeau pe un drum frământat de picioarele boilor și de roatele carător, spre satul Coliba Babei. Ajungând la marginea satului, ambii călători fiind obosiți, s'au așezat la odihnă pe un braț de fân. — „Ai văzut prietene Ioane, întrebă Gheorghe Pocaitul, pe tovarășul său de drum, „ai văzut floricelele frumoase de pe lângă drum?” — „Am văzut noroiu până la genunchi și amăreala până în cap, ca apoi să-mi mai stric ochii în căutarea după florile visate pe care voiești să mi le pui sub ochi! Tu nu vezi că ambii suntem scăldați și stropiți de noroiu?; în ochii tăi strabat florile”. — „Eu am văzut noroiu și am văzut și floricelele, am numărat vreo 20 de feluri și toate care de care mai frumoase”, a răspuns Gheorghe.

Bietul Ion n'a văzut nicio floare, fiindcă toată atențiunea lui era concentrată la noroiu! Aici, deși a mers prin aceeași câmpie ca și Gheorghe, el n'a văzut nimic, afară de drumul plin cu tină. Așa sunt mulți oameni în viața de toate zilele, cu religia. Pentru ei religia este un vis, un lucru închipuit, ce se vorbește numai la sărbători și acolo unde se pot lăuda cu ceea ce nu le aparține. Atari oameni nu pot vedea și înțelege viața religiei în viața lor de toate zilele.

Și apoi ce este religia? Ce bun de mâncare și ce ban galben de pus în buzunar este religia Nou-Testamentală.

Religia este legătura bună între individ și Dumnezeu. Aceasta este o definiție generală. De

aici putem pleca pe drumul greu, pe calea cu spini și bulgări! De sigur sunt mulți de aceia care, văzând greutatea crucii de toate zilele nu mai pot vedea altceva decât nimic în religie, și tocmai de aceea nu vor avea nimic de a face cu ea în viața lor de toate zilele!

Religia Nou-Testamentală este legătura cu rapoarte bune între păcătosul mântuit și Dumnezeu, descoperit în Isus Hristos. Aceste rapoarte bune nu pot fi împrumutate ca și o haină. Ele sunt și pot fi menținute numai prin viețuirea proprie, într-o stare plăcută lui Dumnezeu, a individului și deci individul singur, fără niciun mijlocitor pământesc, se pune prin credință neprefăcută în această stare plăcută lui Dumnezeu și el singur este responsabil de toate faptele sale bune sau rele și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Iată religia Nou-Testamentală! Această religie deci nu este un chip sau icoană, ea este un fapt ce se trăiește și nu se poate vedea cu ochii decât lucrarea și roadele ei. Cei ce o au, se cunoaște din faptele lor de toate zilele! „Din faptele lor îi veți cunoaște”, zice Isus. — Aceasta trebuie să fie religia noastră și dacă prin harul Domnului o avem să nu ne rușinăm de ea, să-i dăm locul de frunte în viața noastră și această viață va predica lumii pe Hristos și Evanghelia, în ciuda împotrivirilor venite din partea duhurilor necurate. Legătură cu rapoarte bune între mine și Domnul și Mântuitorul meu. Iată religia unui creștin baptist.

I. R. SOCACIU

PĂSTORUL CEL BUN

(Urmare din pag. 3a)

găm pentru pâinea noastră cea de toate zilele; poate e cineva chinuit de gândul morții — să nu uite să cheme pe Isus în ajutor, care a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”. Ioan 11:25.

Intr'adevăr, Hristos este Păstorul cel bun și numai El singur e în stare să dea fericire oamenilor, iubire soților, sfințenie păcătoșilor, liniște în țară și pace între popoare.

Ne trebuie un păstor

Al treilea, „Eu sunt Păstorul cel bun” înseamnă că tu ai trebuință de Isus Hristos. Oare cine ne păstorește? Fără îndoială fiecare dintre noi, avem câte un păstor și chiar mai mulți care ne păstoresc. Cine e păstorul sau păstorii noștri? E mândria? E păcatul? E iubirea de bani? E moda? E necredința? E beția? Cine stăpânește și conduce sufletul nostru? Ei bine, ori cine ne-ar păstori, Hristos prin cuvintele Lui, se adresează nouă și ne zice: „Eu sunt Păstorul cel bun de care tu ai mare trebuință”. Eu sunt păstorul cel bun care te poate conduce prin toate necazurile și problemele vieții.

Iubite frate! Schimbă-ți păstori, tăi cei răi care te-au rănit, te-au jefuit și ruinat cu totul. Schimbă-i pe toți și primește în locul lor pe Isus Hristos, Păstorul cel bun și Conducătorul cel adevărat. Pentru că conștiința ta încărcată de păcate are trebuință și poate fi ușurată numai de Hristos, Păstorul cel bun. Păcatele tale, cele cunoscute și chiar cele ascunse de fața oamenilor, pot fi iertate numai prin sângele Aceluia care S'a dat pe Sine pentru noi, oile rătăcite. Vrei să ai parte de Dumnezeu? Atunci Păstorul cel bun te poate conduce în chip sigur la El. Vrei ca sufletul tău să fie păzit de Diavol și păstrat pentru cer? Atunci Păstorul cel bun te va ocroti.

Un plugar american a făcut o călătorie în Europa. Ajungând prin satele și câmpurile noastre, a fost foarte surprins să vadă că pășunile țăranilor noștri nu sunt îngrădite. Atunci, americanul s'a apropiat de un cioban și l-a întrebat: „Oare oile nu sunt în primejdie să pască pe locuri străine și oprite, pentru că nu văd nici un gard care să le împiedece?”

„Cât timp oile au pe păstor”, răspunse ciobanul, „nu e nicio primejdie pentru ele”.

Astăzi, iubiti ascultători, trăim într-o lume fără garduri. Aproape toate gardurile au fost distruse și dărâmate. Fiecare face ce vrea, se duce unde vrea și vorbește ce vrea. Gardul moralei, al religiei, al conștiinței și al Cuvântului lui Dumnezeu au fost îndepărtate și dărâmate în multe vieți, familii, state și chiar biserici. Trăim într-o lume fără garduri, fără disci-

plină și fără ordine morală și de aceea e o lume foarte primejdioasă. Ferice de aceia dintre noi care au pe Isus Hristos ca Păstorul cel Bun!

*Domnul este Păstorul meu.
Nu voi duce lipsă de nimic.*

*El mă paște în pășuni verzi,
Și mă conduce la ape de odihnă:*

*Îmi înviorează sufletul,
Și mă povățuiește pe cărări drepte.*

(Psalmul 23)

Tabloul dragostei divine

(Urmare din pag. 2-a).

O mântuire ușoară. Singura condiție e credința. Nicio ceremonie, nicio mijloc, nicio faptă bună, decât să crezi în adevăr în jertfa mântuitoare a lui Isus, și e de ajuns. Oricât de mari, sau multe sunt păcatele tale, pentru a fi mântuit ajunge să crezi. Și e așa de ușor să crezi! Adesea, pentru că credința e dată cu atâta dăruire, și fără condițiuni grele, e respinsă. Sunt mulți oameni, care vreau să facă și ei ceva, să aibă și ei un merit în dobândirea mântuirii. Se întâmplă de multe ori ca pescarului, care într-o bună zi a început să strige pe stradă „pește în dar” și nimeni n'a îndrăznit să meargă și să ia. Pe bani da, de pomană însă nu.

O mântuire adevărată. Nu trebuie să uităm că pedeapsa pentru păcat era dată. Textul spune clar „să nu piară”, adică păcătosul era sortit pierzării. Deci intervenția dragostei, în jertfa de pe Golgota, ne mântuiește dintr-o stare existențială. Câte încercări nu au făcut oamenii să scape de pedeapsa păcatului, dar toate în zadar. Că mântuirea Golgotei e adevărată, lăsam să vorbească viețile schimbate ale multor de credincioși, liniștea lor în greutăți, seminătatea lor în fața morții, etc.

O mântuire pentru „oricine”. Nu trebuie să ai originea într-o familie sau popor oarecare. Nu, ci fiecare om, în orice loc sau stare se găsește, poate fi mântuit. Condiția poate fi primită de oricine. În cer vom întâlni mântuiți din toate popoarele, rasele, limbile și din toate colțurile lumii și din toate timpurile.

O mântuire ce atârnă acum de noi. Dumnezeu a făcut totul, a rămas acum pentru noi libera alegere. Dacă vrem să fim mântuiți, vom crede, iar dacă nu, e destul să stăm indiferenți. Niciodată dragostea nu forțează, ci ea e protecția libertății. Mântuirea e la dispoziția noastră, totul atârnă numai de noi.

O mântuire cu câștig. Pe lângă scăparea de pierzare, credinciosul mai primește, în dar, viața veșnică. Ce dar neprețuit! O viață mântuită, spălată de toată pată păcatului, scăpată de pierzare, e prelungită până în veșnicie.

Dacă avem ceva scump pe pământ, atunci sunt cuvintele: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

IN BATA, jud. Severin s'a ținut serviciul înmormântării serei Domnica Deac, de către fr. Covaciu ajutat de fr. P. Muntean. A cântat muzica din loc și corul din Lalașinț.

O FRUMOASĂ MISIUNE a făcut fr. I. Chiș, seminarist, în vacanța de vară, prin 8 județe, predicând prin biserici, făcând vizite familiare și îndemnând frățietatea să se încreadă în Domnul și în aceste vremuri grele, ducând o viață sfântă până la capăt.

TINERETUL din comunele Pătrăuți, Măratei, Șerbăuți și Mihoveni, jud. Suceava, au avut mai multe serbări frumoase în luna August. Din Cuvântul Domnului, ca încurajare pentru tineret, fr. S. Ungurean, conducătorul cercului, a citit din Psalmul 119:15—20; Ioan 3:16; Luca 22:63—73. Un bogat program, din cele mai frumoase cântări spirituale, ducte și cor de fete, poezii și dialoguri au fost conduse de sora Aurora Motrescu, seminaristă, fiica fr. L. Motrescu.

BISERICA DIN ANTONEȘTI, jud. Cetatea Albă, la 17 Sept., a avut serbarea mulțumirii, la care au luat parte frați din mai multe comune învecinate. Corul din Antonești și cel din Slobozia s'au unit ca să cânte împreună spre slava Domnului. După masă s'a ținut serbarea tineretului cu un program frumos, condus de fr. S. Țurcan.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Când sunt tare...

Cetatea din Edinburgh a fost cucerită o singură dată în toată istoria Scoției. Era puternic întărită și așezată pe stânci puternice. Într-o bătălie, aparătorii cetății gândeau că stâncile sunt puternice și de netrecut într-o parte a cetății și nu e nevoie să apere acea parte a cetății. Dar dușmanul știa aceasta și într-o dimineață, când nu se aștepta nimeni, o grupă de soldați inamici se cățăra pe stânci și pătrunse în cetate tocmai în partea ei mai tare. Garnizoana aflătoare aici pentru apărarea cetății, a fost găsită dormind. Astfel cetatea a fost cuprinsă.

Pavel spune că: atunci când se simte tare, atunci e mai slab. Iar cel tare să ia seama să nu cadă.

Iubite cetitor, să nu te încrezi în puterile tale proprii, căci ispita e mai tare decât puterile tale. Încrede-te în Domnul și veghiază să nu fii luat pe neașteptate de vântul păcatului. Mai bine să spunem, prin harul lui Dumnezeu: când sunt slab, atunci sunt tare.

Creștin în viață

Un comerciant vorbea într-o zi cu un credincios: „Inima mea e așa plină de iubirea lui Dumnezeu și pentru oameni, încât aș sta ziua întreagă de vorbă cu oamenii despre aceasta”. — „Nu așa”, răspunse credinciosul, „ci mergi în prăvălia ta și fii un creștin acolo în lucrul tău zilnic”.

Credinciosul care-și însușește credința cu fapte, e adevăratul creștin.

Inceputul și sfârșitul

O fetiță era pe patul morții. Doctorul veni și după ce o examină, zise îngrijitoarei: „Viața ei e deja sfârșită”. Atunci fetița deschise ochii și zise încet dar cu fața senină: „Nu, domnule doctor, viața mea acum începe”.

Oare pentru câți dintre noi va începe viața adevărată? Putem spune cu toții că ea ne este asigurată?

Doi băieți

Doi băieți lucrau lângă zăgazul unei ape. Unul dintre ei alunecă și căzu. Celalalt voind să-i ajute,

se pârvali cu el împreună și se încearcă ambii în apa râului. Iatăl unuia dintre ei știa că fiul lui e mântuit și „se mâhni”, dar „nu ca cei fără speranță”. (1 Tes. 4:13). Celalalt tată știa că fiul lui era nemântuit și se întristă adânc, ca David, zicând: „O, fiul meu, pentru ce n'am murit eu în locul!”.

De ce fel de întristare ești cu-

prins, iubite cetitor, ca cei „cu speranță”, ori ca cei „fără speranță”.

Nu uitați că Dumnezeu e îndelung răbdător și El ne dă viața ca un prilej minunat de a dobândi mântuirea. Deci nu așteptați până vă cuprinde clipa morții. Domnul așteaptă cu brațele deschise pe orice păcătos.

CUVÂNT DE AUR PENTRU UN REGE PRIGONITOR, ÎN FRANȚA

Se spune că în vremea când Franța avea regi, bisericile evanghelice erau prigonite cu scopul ca credincioșii să treacă la catolicism. Conducătorii acestor biserici persecutate făceau demersuri la cărmuitorii țării, cu rugămintea de a le face dreptate. Totul însă mergea parcă mai spre rău. Au mers apoi la rege și spre marea lor uimire au aflat că și augustul Suvăran le era dușman. Într-o zi, un om de mare cinste și plin de evlavie creștinească îi trimise să roage pe Suvăranul Franței să dea libertate bisericilor evanghelice, de a sluji lui Dumne-

zeu după credința și convingerea lor religioasă. Regele însă a refuzat. La aceasta, Teodor Beza, reprezentantul credincioșilor prigionieri, a zis regelui: „Sire, biserica creștină, în numele căruia eu vorbesc, are firea și credința ca mai bine să primească și să rabde lovituri decât ca ea să le dea; dar Majestatea Voastră să binevoiască a ține minte, că această biserică este o nicovală care a turtit multe ciocane!” Așa s'a vorbit în Franța, acum câțiva sute de ani.

I. R. SOCACIU

APUS DE VREMI...

de POPA N. PETRICĂ

*Așa se duce de înte, pe aripi ca de vânt,
Al zefirilor amasuri, din onă ce-i trăim,
Și, anii fug întruna și trec fără curând,
Pe aripile vremii, când noi stăm, ori murim...*

*Din pacea multor zile, ce le-am trăit mai ieri,
Da re-a rămas aproape, un singur vis măcar,
Căci toate par apuse și'n loc avem dureri,
Pe drumul ce ne poartă mereu către Calvar...*

*Și-atâtea visuri, Doamne, ne leagă de-amintiri,
Din vremuri mai senine sau vremi de pătimiri;
C'am vrea măcar o filă, din filele vieții,
Să ne-o stropim cu lacrimi, ca roua dimineții.*

*Dar toate sunt închise, în vremuri de uitări,
Apus de idealuri... Apusuri de vieți...
Pe margini de trecături în tainice nopțări,
Și-acolo stau deapururi, și gânduri și poezi...*

*Așa, se duce timpul, căci, tot e trecător...
Din totul ce se naște, din totul, ce vedem,
Rămâne însă, partea din Cel nemuritor,
Când viața ni-e legată de El, să nu cădem*

*Cu El, rămâne singur, oricine e legat,
Pământul de s'ar pierde cu cer și mpărății
În El, avem de toate și Rege și regal...
Domnia Lui stă tare, pe veșnici temelii...*